

Mlada modrijana.

I.

Mirko

(sedeč pri mizi):

Resna so mi mlada lica,
klone modra mi glavica;
kdo zna to, kar jaz že znam,

(Kaže na čelo.)

tu ima, kar jaz imam?!
Že povedal bi, kar vem,
toda — skoraj da ne smem;
sam bi rad bil učenjak,
ne, da kdo mi bil enak!
Vsaki ne povem prismodi,
vam pa — precej umnim — bodi!
Koliko je trikrat pet? —
„Trikrat pet je petdeset!“
Pa še več sem slišal v šoli —
ne — še nisem čul nikoli!
Kar sedaj vam bom zastavil,
včeraj modro sem napravil.
Čujte torej! — Kaj je to?
Deček šteje le devet,
hlapcev že ima deset:
te na vajetih drži,

pa store mu, kar veli.
Reče: „Knjigo zdaj zaprite,
te-le skrinje se lotite,
jabolk, smetane vzemite!“
Komaj to jim naroči,
že z zelenim se masti! —
Če pa mama ga zaloti,
seže brž po šibi v koti:
hlapci gorkih par dobe,
njemu — tečejo solzé!
Kaj je torej to? Kdo ve?

(Odmor.)

No, čemu glavé imate,
da še tega mi ne znate!

(Pokaže prst.)

Glejte sem! — Za božji krst!
Kaj je to? — Ni li to prst?!
Jaz imam jih pa deset,

(Kaže obe roki, zdaj desno, zdaj levo.)

tukaj pet in tukaj pet!

II.

Od strani stopi Joško, ki je ves ta govor skrivaj poslušal.

Joško

(jezno):

Meniš, moder ti si sam
in da jaz prav nič ne znam!

Mirko

(govori enako jezno):

Več kot ti sem kruha snedel,
torej več bom tudi vedel!

Joško:

Hm, vedel! No, pa kaj povej,
pa me tako hudó ne glej!
Saj kdor v resnici dosti zna,
ta se nikoli ne bahá!

(Po kratkem premisleku.)

No, pa povej, kaj reč je ta!
Če greš sedaj črez polje v vas,
lepó stoji pri klasu klas;
pa eden k zemlji se priklanja,
a drugi pa se v zrak poganja.

Mirko:

E, prava reč! Gotovo žito,
saj to je vendar kot pribito!

Joško

(jezno):

Kako so ti možgani leni!
To vprašam te, kaj to pomeni!

Mirko

(v zadregi):

Kaj to pomeni? Hm! Hm, hm!

Joško

(smejé):

Le glej ga! Prej se ti bahá,
ničesar pa sedaj ne zna!

(Mirkotu, ki še premišlja in kima.)

Klas sklonjeni — je polni klas;
to sem — le ne zameri — jaz!
Klas prazen kvišku se drži —
kot s prazno glavo — ti!

Fr. Kolednik.